

[Socialministeren.]

saaledes at de kronisk syge efter Loven stilles lige med Invalididentenyderne baade med Hensyn til Fradragsreglerne og med Hensyn til Hjælp til Hustruerne. Nu foretages der i Loven om offentlig Forsorg, der i øvrigt paa alle andre Omraader forudsætter Trang, denne Ændring. Der er i Lovforslaget skabt den Begrænsning, at det kun kommer til at gælde Borgere, hvis Indtægter ligger under Sygekassegrænsen.

Udgifterne for Kommunerne bliver i alt 320 000 Kr., hvoraf Opholdskommunerne skal betale 96 000 Kr., den fælleskommunale Udligningsfond 96 000 Kr., og 128 000 Kr. vil være Genstand for mellemkommunal Refusion.

Lovforslaget tilsigter at tilvejebringe Retfærdighed paa et Omraade, hvor nogle af de uheldigst stillede i vort Samfund hidtil er blevet mindre rimeligt behandlet, end de burde, og jeg vil anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling.

Villumsen: De af den højtærede Socialminister foreslaaede Ændringer i Forsorgslovens § 247 og § 248 kan mit Parti fuldt ud tiltræde. Ved Ændringen i Folkeforsikringslovens § 41, Lov af 9. Marts 1938, er Grundlaget skabt for disse Ændringer, idet man derigennem fuldt ud berettiget har skabt øgede Muligheder for, at Invaliderne kan faa det fulde Udbytte af Udnyttelsen af deres i Forvejen begrænsede Muligheder for at skaffe sig et Supplement til Invalididenten. De foreslaaede Ændringer vil uden Tvivl være af stor Betydning for de kronisk syge, idet det, som den højtærede Socialminister rigtigt paapegede, er en Kendsgerning, at man ude i Kommunerne ved Bedømmelsen af de kronisk syges Forhold har anlagt en snævrere Synsvinkel end den, der for Invalididentenydernes Vedkommende er foreskrevet i Folkeforsikringsloven, saaledes at de smaa Indtægter, saadan vanskeligt stillede Mennesker er i Stand til at erhverve, i alt væsentligt er fradraget i den de paagældende tildelte Understøttelse som kronisk syge.

I denne Forbindelse vil jeg for øvrigt tilraade, at man altid viser Forstaaelse og Velvilje over for de Bestræbelser, socialt nødstedte udfolder for at skaffe et Supplement til de begrænsede Understøttelser, som Lovens Paragraffer til enhver Tid giver Adgang til at yde. Jeg har ikke den Opfattelse, at det altid sker fra Socialudvalgenes Side, og her kan man maaske

finde en Aarsag til de stadig forekommende kedelige Socialbedragerier.

Mit Parti hilser ligeledes med Tilfredshed den nye Formulering af Forsorgslovens § 247, Stk. 2, vedrørende Børn over 14 Aar. I alt for mange Tilfælde har det været saadan, at man her har lagt en urimelig Byrde paa Forældrene, som, ihvorvel de ikke opfylder de Trangsgrenser, der almindeligvis opstilles af Socialudvalgene, alligevel kan have Vanskelighed ved at klare langvarige og bekostelige Sygdomstilfælde blandt deres halvoksne Børn. Den samme Betragtning gælder, hvor det drejer sig om Hustruens kroniske eller hyppigt tilbagevendende Sygdom. Vi er derfor særdeles tilfredse med, at Vendingen „i Trangstilfælde“ er gledet ud af de to Paragraffer i Loven, og vi glæder os over den Enstemmighed herom, som konstateredes i det andet høje Ting.

Jeg haaber, at det samme maa blive Tilfældet her i Folketinget. Jeg er ganske vist vidende om, at man fra Venstres og de Konservatives Side i Landstinget har rejst Spørgsmaalet om at bringe Folkeforsikringslovens Refusionsregler i Anvendelse paa de heraf flydende Udgifter, men da det drejer sig om ikke-forsikrede, kunde Kommunerne jo i og for sig med samme Begrundelse fremsætte et saadant Krav med Hensyn til de ikke-forsikrede arbejdsløse, og det tror jeg at man vil være enig om, at det dog vilde faa for vidtrækkende økonomiske Konsekvenser.

Mit Parti finder, at den højtærede Socialminister med dette Forslag har truffet det helt rigtige, og vi anbefaler Forslaget til hurtig Gennemførelse her i dette høje Ting.

Søren P. Larsen: Det foreliggende Lovforslag omhandler et Problem, som vist adskillige af os har stødt paa i det praktiske Liv. De stakkels Mennesker, der omfattes af den Lovbestemmelse, der nu ønskes gennemført, har stillet sig uforstaaende over for, hvorledes det kunde gaa til, at de, selv om de var Invalid, ikke kunde faa den Hjælp, som de mente de havde Krav paa. De nærmere Enkeltheder ved den tekniske Udformning af Invalididenteloven stod jo ikke altid de jævne Mennesker saa klart, og de følte det som en Uret. Jeg har tidligere, hvor jeg har drøftet dette Spørgsmaal med Folk, som er inde under disse Bestemmelser, givet Tilsagn om, at jeg gerne vilde medvirke til en Lovændring, naar der engang blev Mulighed for at gennemføre en saadan, og det er mig en Glæde at kunne sige, at vi vil til-